

Sygn. akt V Ca 912/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Adam Simoni (spr.)
Sędziowie:	SSO Małgorzata Mazur SSR del. do SO Witold Benicki
Protokolant:	Tomasz Kluz

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016r. w Rzeszowie
na rozprawie
sprawy z wniosku D. S.
z udziałem M. K.
o zniesienie współwłasności

na skutek apelacji uczestniczki
od postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 18 maja 2015 r., sygn. akt I Ns 1969/13

I. oddała apelację,

II. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie na rzecz adwokata S. P. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce M. K. z urzędu w postępowaniu apelacyjnym,

III. orzeka, iż każdy z uczestników ponosi koszty postępowania apelacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.

SSO Małgorzata Mazur SSO Adam Simoni SSR del. do SO Witold Benicki

Sygn. akt VCa 912/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 maja 2015 r. sygn. akt INs 1969/16 Sąd Rejonowy w Rzeszowie po rozpoznaniu wniosku D. S. z udziałem M. K. o zniesienie współwłasności

I. ustalił, iż przedmiotem zniesienia współwłasności jest prawo własności ruchomości w postaci :

1. kina domowego marki LG o wartości 800,00 zł.,

2. sofy skórzanej koloru czarnego o wartości 3.500,00 zł.,
3. fotela skórzanego, bujanego o wartości 2.000,00zł.,
4. telewizora LG 42 cale o wartości 3.000,00 zł.,
5. lodówki Samsung o wartości 2.500,00 zł.,
6. elektronicznej wagi kuchennej o wartości 24,50 zł.,
7. wagi łazienkowej o wartości 45,00 zł.,
8. czajnika firmy Zelmer 17ZO17 wraz z termosem inox o wartości 172,00 zł.,
9. miksera Zelmer 381.7 400W wraz z kubkiem o wartości 109,00 zł.
10. kuchenki mikrofalowej Samsung MW89MST o wartości 405,00 zł.,
11. 2 krzesel barowych o wartości 222,00 zł.,
12. obrazu 5 kamieni żywiołów Feng-Shui- o wartości 39,00 zł.,
13. aparatu Panasonic Lumix dz3 o wartości 1.200,00 zł.,
14. pralki automatycznej LG o wartości 1.200,00 zł.,
15. kosza na ubrania z wikliny o wartości 80,00 zł.,
16. zestawu łazienkowego składającego się z: mydelniczki, kubka, flakonu, stojaka o wartości 22,00 zł.,
17. lustra przedpokojowego o wartości 150,00 zł.,
18. mebli rzeźbionych składających się z: szafki, szafki- stojaka na wino, szafki- stojaka pod telefon, stołu o wartości 2.265,00.,
19. krzesła, krzesel drewno, taboretu z Indii o wartości 95,00 zł.,
20. żyrandola kryształ Black Acrylic o wartości 180,00 zł.,
21. łoża Sylwia wraz ze stelażem o wartości 589 zł.,
22. materaca o wartości 830,00 zł.,
23. żyrandola kryształ Acrylic o wartości 180,00 zł.,
24. żakardowej, bawełnianej pościeli haftowanej o wartości 69,00 zł.,
25. HP DESKJET F4180 o wartości 188,00 zł.,
26. 500 GB WD External Elements Hi-Speed USB 2.0 7200 o wartości 207,00 zł.,
27. pokrowca plandeki na samochód o wartości 59,00 zł.,
28. nawigacji GPS Tom Tom ONE v3 o wartości 399,00 zł.,
29. dwóch firan i jednego kompletu zasłon o łącznej wartości 300,00 zł

30. dwóch karniszy o łącznej wartości 100,00 zł,
31. półek szklanych o łącznej wartości 100,00 zł.,
32. półek gipsowych o łącznej wartości 100,00 zł.
33. lampy łazienkowej o wartości 50 zł,
34. laptopa Compact o wartości 2.700 zł.

II. ustalił wartość przedmiotu zniesienia współwłasności na łączną kwotę 23 879,50 zł. (dwadzieścia trzy tysiące osiemset siedemdziesiąt dziewięć złotych 50/100),

III. dokonał zniesienia współwłasności poprzez przydzielenie w/w ruchomości wymienionych w p-kcie I ppkt 29 - 34 na rzecz wnioskodawcy D. S., natomiast pozostałych ruchomości wymienionych w p-kcie I ppkt 1-28 na rzecz uczestniczki M. K.,

IV. zasądził od uczestniczki M. K. na rzecz wnioskodawcy D. S. kwotę 8 589,75 zł tytułem spłaty, płatną w terminie 2 miesięcy od daty prawomocności postanowienia,

V. umorzył postępowanie w przedmiocie wniosku o zniesienie współwłasności kuchenki Mastercook,

VI. w pozostałej części wniosek oddalił,

VII. przyznał z sum Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy w Rzeszowie adw. S. P. – Kancelaria Adwokacka ul. (...) w R. – kwotę 2 952,00 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote 00/100) tytułem wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu,

VIII. orzekł, iż każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie, zasądzając od uczestniczki M. K. na rzecz wnioskodawcy D. S. kwotę 500,00 zł tytułem połowy opłaty sądowej od wniosku.

Następnie postanowieniem z dnia 3 lipca 2015 r. sprostował oczywistą niedokładność w zakresie pkt III postanowienia, poprzez wpisanie w miejsce ppkt „27-32” - „29-34”, a w miejsce ppkt „1-26” - „1-28”/k.203/

U podstaw powyższego rozstrzygnięcia legły ustalenia faktyczne i zważania prawne zawarte w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia / k. 189-202/, co też czyni zbędnym powtarzanie ich treści.

Wnosząc apelację od powyższego postanowienia (k.207-212) uczestniczka zaskarżyła orzeczenie w części tj. pkt I, II, III, IV oraz VIII zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, a to:

- art. 34 krio – poprzez błędne jego zastosowanie w zakresie ustalenia przedmiotów stanowiących współwłasność stron i stworzenie w oparciu o powyższy przepis domniemania, że wszelkie ruchomości w mieszkaniu oraz darowizny rodziców stron czynione były na rzecz obu stron, a zatem stanowią przedmiot współwłasności, pomimo, że do partnerów z konkubinatu nie mogą być stosowane przepisy kroi odnoszące się do osób pozostających w związku małżeńskim - w zwłaszcza w zakresie w jakim prowadzi do uproszczenia postępowania dowodowego w zakresie wykazania, które konkretnie ruchomości zostały wspólnie nabyte przez strony,

- art. 43 krio w zw. z art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc w zw. z art. 617 kpc poprzez ich błędne zastosowanie i przyjęcie że darowizna od rodziców uczestniczki ruchomości przez nich zakupione stanowiły majątek wspólny stron, pomimo tego że wnioskodawca nie udowodnił że uczestniczka posiada takie rzeczy jak plandeka samochodowa czy GPS,

- art. 210 kpc w zw. z art. 212 kc poprzez zniesienie współwłasności przedmiotów majątkowych stanowiących sofę skórzaną koloru czarnego, fotela skórzanego bujanego, telewizora LG 40 cale, lodówki Samsung, pralki automatycznej LG w sytuacji gdy ruchomości te stanowiły wyłączną własność uczestniczki, jak również objęcie zniesieniem współwłasności takich ruchomości jak kuchenka mikrofalowa Samsung, plandeki na samochód stanowiących wyłączną własność wnioskodawcy oraz przydzielenie na własność uczestniczki takich ruchomości jak aparat Panasonic Lumix, drukarki HP Deskjet P F 4180 , dysk wymienny 500 GB i nawigacji GPS, pomimo, że przedmioty te nie znajdują się w posiadaniu wnioskodawcy, co w konsekwencji skutkowało zasądzeniem od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwoty 8599,75 zł tytułem spłaty.

2. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 i 2 kpc , 328 § 2 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc oraz art. 502 § 2 kpc w zw. z art. 102 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów odnośnie zeznań świadków wskazanych w apelacji odnośnie ruchomości nabytych w trakcie trwania związku partnerskiego stron, poprzez pominięcie w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, które przedmioty stanowią współwłasność stron, które są w posiadaniu uczestniczki, a które wnioskodawcy, błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że darowizny czynione przez rodziców uczestniczki stanowią przedmiot współwłasności, chodzi o sofę, fotel skórzany, telewizor, pralkę oraz lodówkę, oraz nieprawidłowe orzeczenie o kosztach postępowania w sytuacji gdy w niniejszym postępowaniu należało odstąpić od reguły wymienionej w art. 520 § 1 kpc wobec sprzeczności interesów stron.

Apelująca wносиła o:

1. zmianę zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że:

- w pkt I przez pominięcie przedmiotów wskazanych w pkt I- 2, 3, 4,5, 10, 13, 14, 27, albowiem te przedmioty nie stanowią przedmiotu współwłasności a jedynie własność uczestniczki,

- pkt II poprzez ustalenie iż wartość majątku wspólnego wynosi nie więcej niż 11.176,50 zł,

- pkt III poprzez dokonanie zniesienia współwłasności przez przydzielenie ruchomości oznaczonych w pkt I- 25, 26, 28, 29, - 34 na rzecz wnioskodawcy, zaś pozostałych 1., 6-9, 11, 15-24 na rzecz uczestniczki

- pkt IV poprzez zasądzenie spłaty na rzecz wnioskodawcy na rzecz uczestniczki w wysokości 244, 25 zł

- pkt VIII poprzez nie obciążanie uczestniczki kosztami za postępowanie za I instancję ,

2. zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kosztów postępowania za obie instancje,

ewentualnie w przypadku oddalenia apelacji nie obciążanie uczestniczki kosztami postępowania apelacyjnego, względnie uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja uczestniczki nie jest uzasadniona, skoro zaskarżone postanowienie jest zgodne z prawem i trafne w odniesieniu do okoliczności faktycznych sprawy.

Istota postępowania apelacyjnego polega na tym, że oceny Sądu odwoławczego, dotyczące zarówno stanu faktycznego, jak i stosowania prawa, są niejednokrotnie powtórzeniem procesów decyzyjnych Sądu I instancji, dokonanych pod kątem podniesionych zarzutów. Wobec takiego rozumienia kognicji Sądu II instancji, w razie aprobaty dla sposobu ustalenia podstawy faktycznej i ocen prawnych dokonanych przez Sąd Rejonowy nie ma potrzeby ich powielania, a należy jedynie ustosunkować się do podniesionych zarzutów.

Sąd Okręgowy w pełni podziela zarówno dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne przyjmując je za własne, jak również rozważania Sądu Rejonowego, co do podstawy prawnej zaskarżonego orzeczenia (por. m.in. wyrok Sądu

Najwyższego z 21.12.2000r., IV CKN 194/00, LEX nr 548825, wyrok Sądu Najwyższego z 10.11.2000r., IV CKN 156/00, LEX nr 536801).

Wbrew zarzutom apelacji wydając zaskarżone orzeczenie Sąd Rejonowy ustalił istotne dla sprawy okoliczności na podstawie dopuszczonych i przeprowadzonych dowodów oraz dokonał prawidłowej wykładni prawa materialnego.

Rozważania prawne w sprawie należy rozpocząć od zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. albowiem skierowany jest on na zakwestionowanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, ta zaś z reguły determinuje zastosowanie prawa materialnego. Zarzut w tym zakresie stanowi w rzeczywistości polemikę z oceną dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy. W szczególności zarzut uczestniczki zmierzał do wykazania, iż Sąd ten dokonując oceny dowodów powinien wywieść wnioski zgodne w całości z jej twierdzeniami, odnośnie ustalenia, które z ruchomości wymienione w zaskarżonym postanowieniu nabyte zostały przez strony w trakcie trwania konkubinatu, które znajdują się w posiadaniu wnioskodawcy i uczestniczki, oraz które nie powinny być objęte wnioskiem o zniesienie współwłasności, skoro stanowiły wyłączną własność uczestniczki.

Apelująca zapomina, że objęte żądaniem wniosku ruchomości zostały nabyte przez obie strony z zamiarem wspólnego korzystania w związku prowadzeniem gospodarstwa domowego, po uprzednim wspólnym uzgodnieniu ich zakupu, ze środków pieniężnych pochodzących z uzyskanych dochodów przez każdą ze stron oraz środków pieniężnych stanowiących darowiznę od ojca wnioskodawcy i rodziców uczestniczki. Ustalając skład i wartość ruchomości, która nie była kwestionowana przez strony, sąd I instancji spożytkował materiał dowodowy w postaci: dokumentów zalegających w aktach sprawy I Ns 1608/10: postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 15.04.2011 r. wraz z uzasadnieniem, historii operacji na rachunku z dnia 17 sierpnia 2010 roku k. 42 – 67, protokołu rozprawy z dnia 1 kwietnia 2011r., dokumentów zalegających w aktach 6. Ds. 828/09/D w postaci: postanowienia o umorzeniu dochodzenia z dnia 3.11.1999 r. wraz z uzasadnieniem, postanowienia SR w Rzeszowie z dnia 15.02.2010 r. z uzasadnieniem, protokołu zeznań świadków M. K. k. 36-37, D. S. k. 7-8, U. M. k. k. 25-26, W. S. k. 123x-124v, K. K. 124v-126, D. K. k. 158v-159, J. K. k. 159-160v, dokumentów zalegających w aktach komorniczych Km 859/12 w postaci: wniosku egzekucyjnego, tytułu wykonawczego, zawiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego, protokołu zajęcia ruchomości, wydruk z portalu Allegro k. 133-138 paragonów zakupu k. 103, 104, 105 zeznań świadków: M. S., Z. S. k. 124v-125, K. K. k. 125v-126, zeznania świadka J. K. k. 160, zeznań wnioskodawcy D. S. k. 161v-164, częściowych zeznań uczestniczki M. K. k. 164 .

W oparciu o przeprowadzone dowody w oparciu o uprawnienia wynikające z treści art. 233§1 kpc, wskazał jakim dowodom należało nadać walor wiarygodności, a którym dowodom w konfrontacji z pozostałymi takiego waloru odmówić.

Należy wskazać, iż Sąd pierwszej instancji nie naruszył dyspozycji art. 233 k.p.c., bowiem zarzuty w zakresie naruszenia art. 233 k.p.c. dla ich uwzględnienia wymagają wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko bowiem takie uchybienia w ocenie dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy mogą być skutecznie przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie skarżącej o innej niż przyjął Sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ta dokonana przez Sąd pierwszej instancji . Wskazać należy, że do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżąca wykazała uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 roku, III CK 314/05). Takiego uchybienia apelująca nie wykazała. Powoływany przez apelującą zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być wykazywany jedynie argumentami jurydycznymi, a pozostaje bezskuteczny, gdy opiera się na prezentowaniu przez skarżącego własnej oceny dowodów czy własnej wersji stanu faktycznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, LEX 40107). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać. Swobodna ocena dowodów dokonywana jest przez pryzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych, ale powinna także uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz

reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Te kryteria spełnił Sąd Rejonowy, dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Trafnie zatem Sąd Rejonowy przyjmuje, że , że ustalony stan faktyczny dawał podstawy do dokonania rozliczeń pomiędzy stronami (byłymi konkubentami) odpowiednio stosując przepisy jak przy podziale majątku wspólnego w związku z przepisami dotyczącymi zniesienia współwłasności.

Ocecił należycie Sąd I instancji, że gospodarowanie uzyskiwanymi dochodami oraz charakter łączącej wnioskodawcę i uczestniczkę więzi wskazywały na pozostawanie przez strony w związku quasi małżeńskim. Poszczególne przedmioty majątkowe nabywane przez strony w czasie trwania ich związku stanowiące w znacznej części wyposażenie mieszkania przy ul. (...) w R. służyły zaspokajaniu potrzeb stron związanych z prowadzeniem gospodarstwa domowego i były przeznaczone do użytku ich obojga. W tym okresie każda ze stron przyczyniała się do nabywania i tworzenia majątku w czasie trwania ich związku, a świadczenia stron miały charakter obustronny i proporcjonalny. Wnioskodawca, w czasie trwania związku pracował za granicą i posiadając stałe dochody finansował zakup znacznej części ruchomości. Z kolei uczestniczka M. K. zajmowała się w tym czasie urządzaniem mieszkania, przy czym pomagali jej w tym członkowie najbliższej rodziny: bracia przy pracach remontowych i rodzice (matka) wspierając w ten sposób strony finansowo.

Strony nabywały kolejne przedmioty majątkowe uzgadniając ich zakup na bieżąco, nie prowadziły także szczegółowych rozliczeń dokonywanych zakupów i wnoszonych dochodów pomiędzy sobą co świadczy jednoznacznie o tym, że działały z zamiarem objęcia wspólnością nabywanych przedmiotów majątkowych, ze zgodną wolą nabycia ich na współwłasność, gospodarując „ze wspólnego portfela”.

W tym stanie rzeczy trafnie Sąd Rejonowy uznał, iż nabywane przez strony ruchomości stanowiące wyposażenie ich wspólnie nabytego lokalu mieszkalnego w celu zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych zostały nabyte na współwłasność obu stron, podobnie jak w małżeństwie, po 1/2 części, skoro innych zasad przy ich nabywaniu strony nie ustalały.

Brak było podstaw aby przyjąć ,że darowizny dokonywane przez rodziców każdej stron miały służyć zaspokojeniu potrzeb wyłącznie jednej z nich, skoro analiza zeznań świadków zawnioskowanych przez obie strony świadczyły o tym, że poszczególne wydatki na przedmioty majątkowe nabywane w okresie trwania związku konkubenckiego stron miały służyć obu stronom.

Sąd Rejonowy wbrew twierdzeniom apelującej ustalił, jakie ruchomości zostały nabyte w trakcie trwania konkubinatu, które z nich znajdują się w ich posiadaniu i te okoliczności zadecydowały o sposobie wyjścia z niepodzielności.

Za chybiony zatem należało uznać zarzut naruszenia art. 233 kpc

Tak ustalony sposób ukształtowania więzi osobistych i majątkowych pomiędzy stronami pozwalał na przyjęcie, że każda z nich w równym stopniu przyczyniła się do tworzenia majątku w okresie trwania związku co uzasadniało przyjęcie dla potrzeb wzajemnych rozliczeń równych udziałów stron w ich majątku.

Chybiony jest także zarzut naruszenia art. 328§2 kpc przez Sąd Rejonowy wskazujący, iż Sąd I instancji zaniechał wskazania dowodów, które pozwoliłyby na ustalenie, które z ruchomości stanowiły współwłasność stron. Zauważyć należy, iż zarzut naruszenia art. 328 § 2 kpc może być usprawiedliwiony tylko w wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu I instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wywoodu, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. wyrok SN z 24.11.2009r., II PK 129/09). Z uzasadnienia Sądu Rejonowego wynika, iż spełnia ono wymagania konstrukcyjne o jakich mowa w wyżej powołanym przepisie. O uchybieniu przepisowi art. 328 § 2 k.p.c. można mówić jedynie wtedy, gdyby uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie zawierało danych pozwalających na kontrolę tego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 21 listopada 2001 r., I CKN 185/01, Lex nr 52726,

zob. też wyroki SN: z dnia 18 marca 2003 r., IV CKN 1862/00, Lex nr 109420, z dnia 5 października 2005 r., I UK 49/05, M.Praw. 2006, nr 4, s. 214). , co w konkretnym przypadku nie zachodzi.

Dokonując zniesienia współwłasności ruchomości nabytych w trakcie trwania konkubinatu stron, Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia prawa materialnego przedstawionego w apelacji.

Ustalony w sprawie stan faktyczny wskazuje bowiem, że do rozliczeń majątkowych pomiędzy stronami (byłymi konkubentami) mogą być stosowane przepisy kodeksu cywilnego o zniesieniu współwłasności po uprzednim ustaleniu, że w istniejącym związku powstał między konkubentami stosunek współwłasności, i jedynie rzeczy, nabyte w czasie nieformalnego związku ze zgodną wolą nabycia ich na współwłasność, stają się przedmiotami objętymi współwłasnością w częściach ułamkowych. Współwłaściciele rzeczy w częściach ułamkowych, którzy dążą do wyjścia ze współwłasności, mogą żądać na podstawie art. 210 i nast. k.c. przed sądem zniesienia współwłasności tych przedmiotów, co miało miejsce w konkretnym przypadku.

Należało zaaprobować pogląd Sadu Rejonowego , że w judykaturze reprezentowany jest pogląd zgodnie z którym do partnerów z konkubinatu – co do zasady - nie mogą być stosowane przepisy kodeksu rodzinnego i opiekuńczego odnoszące się do osób pozostających w związku małżeńskim, jednak w konkretnych okolicznościach nie można wykluczyć, iż stosunki majątkowe pomiędzy konkubentami ukształtują się w ten sposób, że partnerzy gospodarując "ze wspólnego portfela" nie rozliczają wnoszonych dochodów i ponoszonych wydatków, traktowanych jako jednakowe, lecz wówczas wynik konkretnych ustaleń faktycznych nie może być zastąpiony funkcjonującym na gruncie prawa małżeńskiego domniemaniem równości udziałów w majątku lub też konsekwencjami związanymi ze wspólnością majątkową. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2011r., IV CSK 11/11, także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2007 r., sygn. akt IV CSK 301/07, OSNC 2009/2/29).

W sprawie niniejszej istniały podstawy do dokonania rozliczeń pomiędzy stronami (byłymi konkubentami) odpowiednio stosując przepisy jak przy podziale majątku wspólnego w związku z przepisami dotyczącymi zniesienia współwłasności.

Z tych przyczyn zarzut naruszenia przez Sad Rejonowy art. 210 kc, 212 kc, 34 kro i 43 kro uznać należało za chybiony.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego uzasadnia treść art. 520§1 kpc, zaś o wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi z urzędu reprezentującego uczestniczkę orzeczono na podstawie art. podstawie § 9 ust. 3 w zw. z §6 pkt 5 w zw. z §2 ust. 3 oraz w zw. z §13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r (Dz. U. Nr 163 , poz. 1348) w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSO Adam Simoni SSO Małgorzata Mazur SSR del. do SO Witold Benicki